

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 273/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného RIBÁR & PARTNERS, s.r.o., Halenárska 18A, Trnava, proti postupu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v súvislosti s jeho oznámením č. S-MSSR-007866/2023/494 z 12. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) v súvislosti s jeho oznámením č. S-MSSR-007866/2023/494 z 12. mája 2025 (ďalej len „napadnuté oznámenie“). Navrhol napadnuté oznámenie zrušiť a vec vrátiť ministerstvu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/90/2020 zo 16. septembra 2021 uznaný vinným z trestného činu zadovážania a prechovávanía návykovej látky podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov. Proti označenému rozsudku sťažovateľ podal odvolanie. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 7To/12/2021 z 15. decembra 2021 odvolanie sťažovateľa zamietol.

3. Sťažovateľ podal vo svojej veci dovolanie a zároveň adresoval ministerstvu podnet na podanie mimoriadneho dovolania ministra spravodlivosti, ktorý doplnil ďalším podnetom.

4. Napadnutým oznámením bol sťažovateľ vyrozumený o tom, že jeho podnety boli odložené. Ministerstvo vo vzťahu k tvrdenému nesprávne zistenému skutkovému stavu (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) podrobne odkázalo na príslušné skutkové závery všeobecných súdov a z nich vyplývajúce nenaplnenie označeného dovolacieho dôvodu. Vo vzťahu k ďalším námietkam sťažovateľa (dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku) poukázalo na podanie dovolania zo strany samotného sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že ministerstvo o jeho podnete rozhodlo až 12. mája 2025, pričom lehota na podanie mimoriadneho dovolania ministrovi spravodlivosti uplynula už 9. februára 2025. Svojou nečinnosťou tak minister spravodlivosti zmaril možnosť podania mimoriadneho dovolania v jeho trestnej veci. Vzhľadom na uvedené časové súvislosti došlo k porušeniu práv sťažovateľa, keďže v prípade, ak by minister spravodlivosti považoval podanie mimoriadneho dovolania za dôvodné, uvedené by zistil až po uplynutí lehoty na jeho podanie. Navyše, ministerstvo upriamilo pozornosť sťažovateľa aj na skutočnosť, že sám podal dovolanie, avšak vôbec neprihliadalo na to, že on sám nemôže podať dovolanie pre nesprávne zistenie skutkového stavu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom ministerstva, v rámci ktorého bol vybavený jeho podnet na podanie mimoriadneho dovolania ministrom spravodlivosti.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd stabilne judikuje, že podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade,

ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 73/2015, I. ÚS 352/2015). Tomu treba rozumieť tak, že podanie podnetu nezakladá právo podnecovateľa, aby minister spravodlivosti podal dovolanie, a teda takýto nárok, resp. očakávanie nemôže tvoriť súčasť rozsahu základného práva na inú právnu ochranu (III. ÚS 94/2026).

9. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo „len“ na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý možno označiť za ústavnoprávne akceptovateľný (porov. IV. ÚS 277/08, III. ÚS 214/2010). V napadnutom oznámení bolo sťažovateľovi podrobným spôsobom vysvetlené, na základe akých dôvodov dospelo ministerstvo k záveru, že v jeho veci nedošlo k nesprávnemu vyhodnoteniu skutkového stavu (vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), pričom vo zvyšnej časti podnetu (vo vzťahu k dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku) bolo zo strany ministerstva poukázané na podanie dovolania samotným sťažovateľom.

10. Vo vzťahu k možnosti podania dovolania samotným sťažovateľom, resp. už aj jeho faktickému podaniu, a to v kontexte (ne)možnosti podania podnetu na podanie dovolania ministromi spravodlivosti, je vhodné pripomenúť, že ak obvinený v zmysle § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku podal proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), je zo zákona aktívne legitimovanou osobou na podanie dovolania vo svoj prospech. Toto svoje právo nemôže prenášať na ministra spravodlivosti prostredníctvom návrhu alebo žiadosti, t. j. podnetu, aby podal dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku – § 369 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku *a contrario* (k tomu pozri aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/6/2011 zo 17. februára 2011).

11. Skutočnosť, kedy minister spravodlivosti (ministerstvo) oznámi výsledok svojho prieskumu podnecovateľovi, nemá bez ďalšieho vplyv na správnosť a ústavnoprávnu akceptovateľnosť záverov uvedených v príslušnom oznámení. Bolo by vecou dotknutého ministra zabezpečiť, aby (výlučne) v prípade pozitívneho záveru o podaní dovolania z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku bolo také dovolanie podané včas, ak je to v lehote podľa § 370 ods. 2 Trestného poriadku možné.

12. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu